

РЕШЕНИЕ

№ 32

гр. Свиленград , 30.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и трети юни, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Добринка Д. Кирева

при участието на секретаря Жаклин М. Арнаудова
като разгледа докладваното от Добринка Д. Кирева Административно
наказателно дело № 20215620200237 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Издадено е **Наказателно постановление /НП/ №19-0351-000391 от 29.05.2019** година на Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград, с което на **Л. СТ. Г. с ЕГН ******* от гр.Свиленград, ул.”Р.Даскалов”№28А за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на основание чл.174,ал.3,пр.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24месеца** ; за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24месеца** ;за нарушение на чл.100,ал.1,т.2 от ЗДвП на основание чл.183,ал.1,т.1,предл.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **10лева** ; за нарушение на чл.147,ал.1от ЗДвП на основание чл.181,т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50лева**; за нарушение на чл.139,ал.2,т.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева** ; за нарушение на чл.139,ал.2,т.2 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**; за нарушение на чл.139,ал.2,т.3 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева** ; за нарушение на чл.139,ал.2,т.4 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**; за нарушение на чл.133,ал.1от ЗДвП на основание чл.181,т.7 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50лева** и за нарушение на чл.137А,ал.1 от ЗДвП на основание чл.183,ал.4,т.7,предл.1 от ЗДвП е

наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50лева** и на основание Наредба №Из-2539 на МВР се отнемат общо 30 точки .

Жалбоподателят **Л. СТ. Г.** в законопредвиденият срок обжалва горе цитираното НП,което счита за неправилно и незаконосъобразно. Твърди се в жалбата,още че наложеното наказание надхвърляло необходимата държавна принуда. Поради изложеното моли съда да отмени атакуваното НП,като неправилно и незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се явява .За него се явява адв.Ш.,която поддържа жалбата по изложените в нея доводи.

Претендира присъждане в нейна полза разноски на основание чл.38 от ЗА.

Административнонаказващият орган/АНО/- **Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград** , не изпраща представител и не взема становище.

Отправя възражение за прекомерност на претендираното адв.възнаграждение в случай на присъждане на такова от съда.

Страна **Районна прокуратура – Хасково,ТО Свиленград**, не изпраща представител и не взема становище.

*Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства, установи следното от **фактическа страна**:*

От приетите писмени доказателства по делото,както и от свидетелските показания на Др. Н. Др.,Й. АТ. ДЖ.,АН. Г. АН. и Д. Г. Г., се установява, че на 19.05.2019Година около 20,00часа свидетелите Й. АТ. ДЖ. и АН. Г. АН. – полицейски служители към ГПУ Ново село изпълнявали служебните си задължения и се намирали в община Свиленград на път втори клас №80,когато забелязали лек автомобил Пежо 406 с рег. № РВ3141ВС,което се движило по посочения път на кръстовището с първокласен път I-8 в посока Автомагистрала Марица

Полицейските служители,подали звуков и светлинен сигнал,но водача на автомобила,вместо да спре, ускорил движението на лекия автомобил и бил спрял принудително 300метра след кръстовището.

При извършената проверка и справка в РСОД таблет,се установило,че лекия автомобил бил собственост на Галя Малинова Прангова от гр.Пловдив,а водач на МПС бил жалбоподателя.

Свидетелите установили водачът жалбоподател не носил в себе си свидетелство за управление на МПС , тъй като при поискване от контролните органи не им го представил,както е не представил периодичен технически преглед за 2019г.

Констатирани още, че МПС не било оборудвано със светло отразителна жилетка, пожарогасител, аптечка и светло отразителен триъгълник, водачът бил без поставен предпазен колан, с който автомобилът бил оборудван и превозвал по голям брой пътници, от определения в свидетелството за регистрация на МПС.

Около 20,30 часа св. Др. Н. Др. получил нареждане от дежурната на ОДЧ да посети мястото на нарушението, поради което същият със свидетеля Д. Г. Г. около 21,00ч пристигнали на място, където от колегите си граничните полицаи разбрали за случая.

Полицейските служители обяснили на водача-жалбоподателя, че ще му извършат проверка за употреба на алкохол и наркотични вещества, като св. Др. Н. Др., приканил водача да бъде тестван за употреба на алкохол и наркотични вещества, като разяснил на водача правата и задълженията му при отказа и съответно при извършване на теста, след което полицейският служител Др. Н. Др. поканил водача-жалбоподател да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества с техническо средство Дрегер „DRUG TEST 5000 STK” и за употреба на алкохол с техн. средство Дрегер 7410 ARSM 0185, но същият отказал да бъде изпробван /и за двете/, поради което бил издаден талон за медицинско изследване №0049248, но жалбоподателя отново отказал да бъде изпробван и отказал да получи и да подпише издадения талон, което обстоятелство било удостоверено с подпис от св. Д. Г. Г..

За така възприетите нарушения на жалбоподателят бил съставен, предявен акт за извършено административно нарушение серия Д №0668137 от 19.05.2019г. в негово присъствие, като същият се е запознал със съдържанието на съставеният АУАН, но отказал да го подпише, което обстоятелство отново било удостоверено от св. Д. Г. Г..

По случая е изготвена докладна от св. Д. Г. Г..

Срещу Акта в законно установения 3-дневен срок не е постъпило писмено възражение.

Въз основа на Акта е издадено обжалваното НП.

В обжалваното НП е прието за установено, че жалбоподателят е извършил нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП поради което и на основание чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП му е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000 лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24 месеца**; за нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП на основание чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000 лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24 месеца**; за нарушение на чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП на основание чл.183, ал.1, т.1, предл.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **10 лева**; за нарушение на чл.147, ал.1 от ЗДвП на основание чл.181, т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50 лева**; за нарушение на чл.139, ал.2, т.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20 лева**; за нарушение на

чл.139,ал.2,т.2 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**; за нарушение на чл.139,ал.2,т.3 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева** ; за нарушение на чл.139,ал.2,т.4 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**; за нарушение на чл.133,ал.1от ЗДвП на основание чл.181,т.7 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50лева** и за нарушение на чл.137А,ал.1 от ЗДвП на основание чл.183,ал.4,т.7,предл.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50лева** и на основание Наредба №Из-2539 на МВР се отнемат общо 30 точки .

Последното /НП/ е връчено на жалбоподателя на **16.03.2021г.**,видно от отбелязването в разписката,инкорпорирана в самият документ.

По административно наказателната преписка има и приложена справка за нарушител/водач, видно от която жалбоподателя има издадени множество НП за извършени от него нарушения по ЗДвП,фишове и ЗППАМ.

По АНПр е наличен и талон за медицинско изследване №0049248 видно от който,жалбоподателят е отказал изследване за употреба на алкохол и НУВ и е отказал да получи екземпляр от процесния талон,което обстоятелство е удостоверено от св.Г..

Видно от Заповед №8121з-515 от 14.05.2018година на Министъра на вътрешните работи, същият определя държавните служители от МВР, които да извършват контролна и административно наказателна дейност по ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка, съвпадаща с тази съдържаща се и в АУАН, се установява по категоричен начин от свидетелските показания на Др. Н. Др.,Й. АТ. ДЖ.,АН. Г. АН. и Д. Г. Г., така също и от приетите писмени доказателства – Заповед №8121з-515 от 14.05.2018година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач ,талон за медицинско изследване №082657,последните приобщени по надлежния процесуален ред на чл.283 НПК, вр. чл.84 ЗАНН. Свидетелите Др. Н. Др.,Й. АТ. ДЖ.,АН. Г. АН. и Д. Г. Г., възпроизвеждат пред съда своите непосредствени възприятия за случилото и показанията им са безпротиворечиви, логично систематизирани, като изцяло колерират и с писмените източници, поради което и съдебният състав ги кредитира изцяло с доверие. Не се установява посочените свидетели да имат личностно отношение към жалбоподателя, което да ги провокира да съставят АУАН. Основания за критика по отношение на тези свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното им качество – служители на РУ – Свиленград при ОДМВР - Хасково, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от тяхна страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвеждат в показанията си. И това е така предвид липсата на противоречия – вътрешни и помежду им (както вече бе посочено), от друга страна те не се компрометират и при съотнасяне и с

останалите доказателствени източници – писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими се в писмените доказателства от АНП. Ето защо, според Съда показанията на тези свидетели не са и не се считат за насочени към прикриване на обективната истина по делото. По своя доказателствен ефект, те са пряко относими към фактите, релевантни за състава на конкретното нарушение, чието фактическо осъществяване потвърждават, като установяват категорично обстоятелството че жалбоподателят на процесната датата въпреки отправената покана към него да бъде тестван с техническо средство за употреба на наркотици и алкохол, е отказал, както и че е отказал да даде кръвна проба за употреба на такива, като е отказал да подпише и да получи медицинския талон и не е носил в себе си свидетелство за управление на МПС, въпреки че е управлявал такова, както и че МПС не било оборудвано със светло отразителна жилетка, пожарогасител, аптечка и светло отразителен триъгълник, водачът бил без поставен предпазен колан, с който автомобилът бил оборудван и превозвал по голям брой пътници, от определения в свидетелството за регистрация на МПС.

Цениха се от съда и писмените доказателства, приети по делото като част от АНП, приобщени по реда на чл.283 НПК, които не се оспориха от страните, по своето съдържание и авторството - истинността си, поради което се ползваха за установяване на данните възпроизведени в тях. С такива надлежни и годни писмени доказателствени средства – Заповед №8121з-515 от 14.05.2018 година на Министъра на вътрешните работи, справка за нарушител/водач и талон за медицинско изследване №0049248, докладна и т.н. се потвърждават фактическите констатации изложени в АУАН, възпроизведени и в обстоятелствената част на НП.

Материалната компетентност на издателя на НП – Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград, се доказва от приетата по делото Заповед №8121з-515 от 14.05.2018 година на Министъра на вътрешните работи, с която на определен кръг длъжностни лица наказващия орган по закон надлежно е делегирал правомощия да издават НП за нарушения по ЗДвП, в кръга от които изрично визирана е и тази длъжност, в рамките на териториалната ѝ компетентност – обслужваната територия.

*При така установената фактическа обстановка, Съдът в настоящия си състав достига до следните **правни изводи**:*

Преди всичко, съдът намира жалбата за **допустима**, като подадена от надлежна страна в процеса и в законоустановения срок – чл.59 ал.2 пр.І от ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата се явява **частично основателна**.

Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, са законосъобразни от формална, процесуалноправна страна, като Съдът достигна до тези изводи след служебна

проверка на съдържанието и материалите от приложената АНП.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура, които да водят до нарушаване на правото на защита на жалбоподателя и да се основания за неговата незаконосъобразност и отмяна.

Спазени са предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове имат необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание, съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН – за АУАН, респ. и чл. 57 от ЗАНН – за НП.

Самото нарушение/я е описано точно и ясно, както словесно, така и с посочване на правната му квалификация, извън коментираните по долу при които съдът констатира недостатъци. Съдържанието на АУАН и НП при описание на процесното деяние е идентично, като изрично е посочено че на визираната в тези два акта дата и място, жалбоподателят е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотици и алкохол, не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява и т.н. Следователно нарушението е описано по начин, даващ възможност на наказаното лице да възприеме в цялост признаците на същото и да организира адекватно правото си на защита. Фактът, че при посочване на нарушената правната норма, наказващият орган е изписал пълният й текст, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в НП се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявал, в какво състояние, какво е извършил). В този смисъл е Решение № 282 от 07.12.2017 година, постановено по КАНД № 255/2017 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Димитрова и др. Т.е. налице е пълно съответствие между описанието на нарушението от фактическа страна и законовата разпоредба, която е била нарушена.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 2 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

От правна страна, съдът намира, на първо място, че актът за установяване на административно нарушение е съставен от компетентен орган. Съгласно чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, актовете, с които се установяват нарушенията по този закон, се съставят от длъжностни лица на службите за контрол, предвидени в този закон, а наказателните постановления, според чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, се издават от министъра на вътрешните работи, от министъра на транспорта и съобщенията и от кметовете на общините или от определени от тях длъжностни лица. В процесния казус актосъставителят, безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т. е. да съставя актове, с които се установяват нарушения по Закона за движението по пътищата, а издалият обжалваното наказателно постановление, е компетентно длъжностно лице по смисъла на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП,

упълномощено със заповед на министъра на вътрешните работи (заверено копие от същата е приложено по делото) да издава НП по ЗДвП.

Предвид изложеното липсват предпоставки за отмяна, на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение, от категорията на съществени такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице, респ. довело до неяснота и неопределеност на фактите, подлежащи на доказване. Ето защо, съобразно изложените правни аргументи, решаващият Съдебен състав обосновава формира правен извод, че процесното НП не страда от формални недостатъци, в резултат на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради което се явява изцяло законосъобразен от процесуалноправна страна, акт.

I.Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 1-ви.

Правилна е и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение- по чл.174,ал.3 от ЗДвП.

Не се спори, че към момента на съставяне на АУАН, жалбоподателят е имал качеството на „водач” на моторно превозно средство (МПС) по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадено легална дефиниция на термина „водач”. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление” на автомобил включва всяко действие по упражняване на контрол върху същия, а не само привеждането му в движение. В случая свидетелите – полицейски служители, са категорични, че именно жалбоподателят е бил водач на процесния лек автомобил, тъй като него са възприели да управлява МПС и него са спрели за проверка след подаден сигнал , както и на него са съставили АУАН, при което той не е възразил, не е подал възражение, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си.

Административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира в себе си водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употреба на алкохол или да даде кръвна проба за медицинско изследване за концентрация на алкохол в кръвта. Отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и да даде кръвна проба за установяване на употребата на алкохол са два различни способа, чрез които се установява наличието на концентрация на алкохол в кръвта. В случая на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП те са употребени именно като две различни алтернативни възможности, които контролиращият орган следва да предостави на проверявания водач на МПС с цел да бъде установено дали управлява ПС с или без концентрация на алкохол в кръвта. Ако водачът откаже само медицинското изследване, но се беше съгласил да му бъде извършена проверка с техническо средство, тогава той не би осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, защото след проверката ще се установи дали има концентрация на алкохол в кръвта над 0.5 на хиляда до 1.2 на хиляда, включително и ако се установи наличие на алкохол в тези параметри, то нарушението следва да се

квалифицира по чл. 174, ал. 1 от ЗДвП; а ако не се установи наличие на алкохол или е налице такъв до 0.5 на хиляда деянието не би било съставомерно, независимо от факта, че лицето отказва и да даде кръвна проба за медицинско изследване. Същите изводи следват и при обратната хипотеза, когато проверяваният водач откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство, но се съгласи да даде кръвна проба за медицинско изследване. По тази причина изброяването на методите, с които се установява от контролните органи наличието на алкохол или упойващи вещества в кръвта не представлява две различни хипотези на административни нарушения, а се касае за едно единствено нарушение, изразяващо се в това, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка за наличие на алкохол в кръвта, независимо по кой метод. Изпълнителното деяние на нарушението следва да бъде установено по безспорен начин и в двете му проявни форми.

В случая, както се установи по делото жалбоподателят, притежаващ качеството водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и годен субект на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, е отказал да даде проба за извършване с техническо средство проверка за наличие на алкохол в издишвания въздух и е отказал да даде кръвна проба за медицинско изследване.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № 30 от 27.06.2001 година за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС, в съставения АУАН за констатиране на употребата на алкохол или друго упойващо вещество актосъставителят вписва часа и начина на извършване на проверката, вида, модела, фабричния номер и показанията на техническото средство и видимото състояние на водача. Обясненията на водача за вида и количеството на употребения алкохол или друго упойващо вещество и времето на употребата им се вписва, когато той е предоставил тези данни.

Препис от Акта се връчва на водача по реда на ЗАНН. Посоченото е изпълнено в конкретния случай, но жалбоподателят е отказал да подпише акта, което обстоятелство е удостоверено от св.Г.. Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал. 2 от цитираната Наредба № 30 от 27.06.2001 година, с лабораторно изследване се установява употребата на алкохол или друго упойващо вещество, когато водачът откаже или физическото му състояние не позволява извършване на проверка с техническо средство. Т.е. съобразно тази разпоредба водачът на МПС, отказвайки да бъде изпробван с техническо средство за установяване на алкохол не би извършил нарушение, ако даде кръвна проба за медицинско изследване. Лабораторното изследване се извършва въз основа на издаден Талон за медицинско изследване, който се съставя в 3 екземпляра заедно с АУАН.

По делото безспорно от събраните по делото писмени и гласни доказателства, които се кредитират от съда се установява, че на процесните дата и място визирани в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, жалбоподателят е управлявал МПС - лек автомобил "Пежо " с ДК№ РВ3141ВС, както и че след надлежна покана от страна на съответните контролни органи, достигнала до знанието му, същият изрично е отказал да бъде тестван за употреба на алкохол с техническо средство. Обстоятелството дали техническото средство конкретизирано в акта за установяване на

административно нарушение и в наказателното постановление е одобрено по реда на [Закона за измерванията](#) е изцяло ирелевантно, доколкото нарушението, за което жалбоподателят е санкциониран е за отказ за извършване на проба за употреба на алкохол, а не за установено наличие на такъв. Неоснователни са възраженията за неспазване изискванията на Наредба № 30/27.06.2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на МПС, според която неизпълнението на предписанието за медицинско изследване може да се прояви в три форми: водачът отказва да получи издаденият му талон за медицинско изследване, което се удостоверява с подписа на един свидетел, водачът не се явява в определеното с талона лечебно заведение или водачът отказва да даде кръв за изследване употребата на алкохол, което се удостоверява от лекаря в протокола за медицинско изследване, с подпис на изследвания и/или на свидетел. В случая сме изправени пред първата хипотеза, тъй като водачът е отказал да получи издаденият му талон за медицинско изследване, което е удостоверено с подписа на един свидетел-Г..

От субективна страна деянието е извършено при форма на вината - пряк умисъл. Жалбоподателят е съзнавал общественотоопасния характер на деянието си, предвиждал е общественотоопасните му последици и пряко е целял настъпването им.

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не даде кръвна проба за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лв.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не съществува, предвид фиксирания размер на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето им под този минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания за третото нарушение, Съдът намира за необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен, по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл.

57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат (, а напротив, целта е предотвратяване на такъв), така и поради наличието не само на смекчаващи (възрастта на нарушителя и фактът, че не е осуетил или възпрепятствал проверката по някакъв начин), но и на отегчаващи обстоятелства (множество други нарушения на правилата за движение по пътищата, за които са наложени санкции, които явно не са изиграли своя поправителен и превъзпитателен ефект). Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

Поради горното ,съдът намира,че НП в тази му част следва да бъде потвърдено.

II.Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 2-ри

Административното нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП визира в себе си водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство и да даде кръвна проба за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози са два различни способа, чрез които се установява наличието на наркотични вещества или техни аналози. В случая на разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП те са употребени именно като две различни алтернативни възможности, които контролиращият орган следва да предостави на проверявания водач на МПС с цел да бъде установено дали управлява МПС след или без употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Ако водачът откаже само медицинското изследване, но се беше съгласил да му бъде извършена проверка с техническо средство, тогава той не би осъществил състава на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Същите изводи следват и при обратната хипотеза, когато проверяваният водач откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство, но се съгласи да даде проба за медицинско изследване. По тази причина изброяването на методите, с които се установява от контролните органи употребата на наркотични вещества или техни аналози не представлява две различни хипотези на административни нарушения, а се касае за едно единствено нарушение, изразяващо се в това, че водачът на МПС е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози, независимо по кой метод.

От събраните по делото гласни доказателства (показанията на свидетелите Др. Н. Др., Й. АТ. ДЖ., АН. Г. АН. и Д. Г. Г.) и писмени такива, безспорно се установяват обстоятелствата, описани като фактическа обстановка както в АУАН, така и в НП – че жалбоподателят е управлявал процесния лек автомобил, че след надлежна покана, достигнала до знанието му, от страна на съответните контролни органи, същият изрично е отказал да бъде тестван за употреба на НУВ с техническо средство, като не е изпълнил и предписанието за медицинско изследване. Отделно от това съгласно [чл. 189, ал. 2 от ЗДвП](#) редовно съставените Актове по [този закон](#) имат доказателствена сила до доказване на противното. В случая Съдът намира, че констатациите от АУАН се потвърждават по несъмнен и категоричен начин от събраните по делото доказателства.

За пълнота следва да се посочи, че както вече бе отбелязано текстът на [чл. 174, ал. 3 от ЗДвП](#) съдържа няколко хипотези, които са предвидени алтернативно, а не кумулативно и самостоятелното осъществяване на която и да е от тях обосновава ангажиране на административнонаказателната отговорност на водача по този текст.

В случая, както се установи по делото жалбоподателят, притежаващ качеството водач по смисъла на § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП и годен субект на нарушението по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, е отказал да даде проба за извършване с техническо средство проверка за употреба на наркотични вещества или техни аналози и е отказал да даде проба за медицинско изследване. Съгласно разпоредбата на чл. 6, ал. 2 от Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози и с наименование към датата на деянието - Наредба № 1 от 19.07.2017 година за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, издадена от Министерство на здравеопазването, МВР и Министерството на правосъдието, в съставения АУАН за констатиране на употребата на наркотични вещества или техните аналози, актосъставителят (контролният орган) вписва часа и начина на извършване на проверката, вида, модела, фабричния номер и показанията на техническото средство или резултата от теста и номера на Талона за изследване. Препис от Акта се връчва на водача по реда на ЗАНН. Посоченото е изпълнено в конкретния случай, но жалбоподателят е отказал да подпише акта, което обстоятелство е удостоверено от св.Г.. С лабораторно изследване се установява употребата на НУВ, когато водачът откаже или физическото му състояние не позволява извършване на проверка с техническо средство. Т.е. както вече бе посочено по-горе в настоящото изложение водачът на МПС, отказвайки да бъде изпробван с техническо средство за установяване на НУВ не би извършил нарушение, ако даде кръвна проба за медицинско изследване. Лабораторното изследване се извършва въз основа на издаден Талон за медицинско изследване, който се съставя в 3 екземпляра заедно с АУАН (чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба). В процесния случай, Талон за медицинско изследване е издаден, но жалбоподателят е отказал да го подпише, което обстоятелство е удостоверено от св.Г., както се посочи по горе .

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на

водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не даде кръвна проба за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 2 години и административно наказание „Глоба“ в размер на 2 000 лв.

Налице е и субективният елемент от състава на нарушението – извършено е виновно, при пряк умисъл. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си. Съзнавал е общественотоопасния характер на извършваното от него деяние, предвиждал е настъпването на общественотоопасните последици и е искал тяхното настъпване. Бил е напълно наясно относно факта, че при проверка от надлежните органи е следвало да бъде установена употребата, респ. липсата на наркотични вещества или техни аналози в тялото му по някой от начините, предвидени в ЗДвП.

В съответствие с чл. 6, ал. 1, т. 3 от Наредба № Из-2539 на МВР правилно са отнети 12 контролни точки, тъй като за отказ на водач, който управлява МПС, да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или при неизпълнение предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, е предвидено да се отнемат контролни точки.

Действително в НП не е конкретизирането по коя нормативна разпоредба се налага санкцията отнемане на контролни точки от талона, но това не представлява съществено процесуално нарушение. В АУАН и НП ясно е описано извършеното в случая нарушение, а именно отказът на жалбоподателя да му бъде извършена проверка с техническо средство и да му бъде взета кръвна проба за установяване наличие на НУВ, както и точно е посочена санкционната разпоредба – чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, а в чл. 6, ал. 1 от посочената Наредба е предвидено, че за нарушения на ЗДвП на водачите на МПС се отнемат контролни точки, както следва: т. 3 - за отказ на водач, който управлява МПС, да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или при неизпълнение предписанието за медицинско изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози (чл. 174, ал. 3 от ЗДвП) – 12 контролни точки. Следва да се отбележи, че отнемането на контролни точки не е санкция, която подлежи на самостоятелно обжалване, а фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна (по отношение на водачите) и информационно-статистическа (от гледна точка на контролните органи) функция. При отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му задължително следва факта на налагане на наказание за извършено нарушение. Отнемането на контролни точки няма самостоятелен характер и действията на административния орган по отбелязване на отнемането им е в зависимост от наличието на влязло в сила НП и наложеното с него наказание. С влизане в сила на НП, се

отнемат и предвидените контролни точки (по аргумент от разпоредбата на чл. 3, ал. 1 от Наредба № Из-2539 от 17.12.2012 година за определяне максималния размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение, както и условията и реда за издаване на разрешение за провеждане на допълнително обучение). В този смисъл са Решение № 176 от 15.03.2018 година, постановено по КАНД № 25/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Димитрова, Решение № 294 от 18.04.2018 година, постановено по КАНД № 134/2018 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Росица Чиркалева - Иванова и др.

Досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН. Преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретния случай като маловажен, по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушението. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не съставлява процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществения фактически състав на административно нарушение, процесното деяние не разкрива обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не съставлява маловажен случай, според Съда. И това е така, както поради неговия формален характер – за съставомерността му не е предвиден и не се изисква настъпване на вредоносен резултат (, а напротив, целта е предотвратяване на такъв), така и поради наличието не само на смекчаващи (възрастта на нарушителя и фактът, че не е осуетил или възпрепятствал проверката по някакъв начин), но и на отегчаващи обстоятелства (множество други нарушения на правилата за движение по пътищата, за които са наложени санкции, които явно не са изиграли своя поправителен и превъзпитателен ефект). Поради това липсват предпоставки за преквалифициране на нарушението като маловажно, респ. за приложението на чл. 28 от ЗАНН и в този смисъл Съдът приема преценката на АНО по чл. 28 ЗАНН за съответстваща на закона.

ПО РАЗМЕРА НА НАКАЗАНИЕТО

Съгласно чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, която се явява и материална и санкционна норма, на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози или не даде кръвна проба за медицинско изследване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или наркотични вещества или техни аналози, се налага административно наказание „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 2 години и административно наказание „Глоба” в размер на 2 000 лв. Приложената от АНО санкционна норма на чл. 174, ал. 3, предложение второ от ЗДвП съответства на установеното нарушение.

Административните наказания са правилно и законосъобразно определени както по вида си, така и по размер, индивидуализиран в предвидения от закона такъв – фиксиран за посочените размери. Правна възможност за намаляване на наложените административни наказания не съществува, предвид фиксирания размер на санкциите, поради което по пряк аргумент от закона липсва основание за определянето им под този минимум. Така наложените с обжалваното НП административни наказания за процесното нарушение, Съдът намира за необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание – да предупреди и превъзпита нарушителя към спазване на установения правен ред и да се въздейства възпитателно и предупредително върху гражданите.

Поради горното, съдът намира, че НП в тази му част следва да бъде потвърдено.

3.Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 3-ти.

При преценка правилното приложение на материалния закон, съдът намери НП за доказано нарушението в частта по пункт 3 от същото, визиращ самостоятелно административно нарушение, правно квалифицирано: с нормата на [чл. 100, ал.1, т.2 ЗДвП](#), събсумиращо състава на чл. 183, ал.1, т.1 от с. закон/т.2 от НП/.

Така дадената от АНО правна квалификация е вярна, съответства на изложените факти и описани деяния в констативно - съобразителната част, приети за доказани от органа, които покриват обективните признаци на посочените административнонаказателни разпоредби. Като водач, управляващ МПС - лек автомобил, жалбоподателят е субект на задълженията, предвидени в нормите на ЗДвП, които установяват правилата за движение по пътищата, изискванията към водачите и конкретни техни задължения, така и относно движещите се превозни средства. В кръга на тези задължения от императивен порядък са и предвиденото в [чл. 100, ал.1 от ЗДвП](#), която разпоредба, изрично указва определени документи съпътстващи дейността по управление на ППС, които техните водачи трябва да носят и при поискване да представят - посочените в т.1-т.5 на същата. Обективното отсъствие, т.е. неносенето на който и да е от лимитативно изброените в закона, вкл. и свидетелство за регистрация на МПС - изискуем документ, съгласно [чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДвП](#), сочи неизпълнение на това задължение и е въздигнато в състав на административно нарушение, санкционирано на основание [чл. 183, ал.1, т.1 от ЗДвП](#).

В случая, по делото, доказани по категоричен начин са фактите, свързани с поведение и действия на жалбоподателя, разкриващи обективното неизпълнение от негова страна на всяко от обсъжданите задължения, обвързващо го в качеството му на водач на МПС.

Правните изводи в тази насока са безспорни, тъй като от безпротиворечивите гласни доказателства - показанията на св. Др. Н. Др.,Й. АТ. ДЖ.,АН. Г. АН. и Д. Г. Г., несъмнено се установи, че на посочената в акта дата и място - 19.05.2019г. път втори клас №80 в общ.Свиленград, управлявайки лек автомобил, същият при спиране от полицейски

служители не е представил на контролните органи свидетелство за регистрация на МПС-то, управлявано от него, тъй като не носил този документ . В тази насока, свидетелските показания, кредитирани от съда са напълно еднозначни, недвусмислени и убедителни, като всички разпитани свидетели са единодушни и категорично потвърждават, че именно жалбоподателя е бил водач на автомобила, който са спрели за проверка, като при проверката не е представил /респективно не е носил/ при поискване от тяхна страна, регистрация на МПС,което е управлявал. Опровергаващи ги, обратни доказателства, не се събраха по делото, дори и такива само пораждащи съмнение в достоверността на така дадените сведения от свидетелите, за което конкретните си правни съображения съдът изложи по-горе в настоящите мотиви, обосновавайки кредитирането им с доверие.

От друга страна, съобразно установените по делото фактически данни и доказаният факт на липсата на свидетелство за регистрация на МПС - неносено от водача, жалбоподателя е действал и в разрез с императивното изискване - правило за поведение, установено в [чл. 100, ал.1, т.2 ЗДвП](#).

А с това си деяние, той самостоятелно е осъществил административно- наказателния състав на чл. 183, ал.1, т.1, предл. 3-то, осъществявайки ФС на хипотеза трета - не носи свидетелство за регистрация на МПС, на което основание също е бил наказан и то правилно, доколкото този му волеви акт, от обективна страна е съставомерен и покрива обективни признаци на нарушението, изводими от цитираната правна норма (чл. 183 от ЗДвП) и във вр. [чл. 100, ал.1, т.2 от ЗДвП](#).

Налице е и субективният елемент -вината.Поведението на жалбоподателя е било виновно, тъй като съзнавайки естеството на всяко от указаните задължения, произтичащото от нормата на чл. 100 от [ЗДвП](#), чийто безспорен субект е бил, той е съзнавал или ако не е съзнавал е следвало да съзнава общественоопасните последици на извършеното от него, като от волева страна е искал тяхното настъпване. Последното обосновава и извод за неговия пряк умисъл, при извършване на нарушенията.

С тези правни аргументи, решаващият съдебен състав прие, че с деянието си жалбоподателя е осъществил от обективна и субективна страна, съставът на административното нарушение, посочено в т. 3 от обжалваното НП, при възведената правна квалификация, визираща административнонаказателно състав [чл. 183, ал.1, т.1,пр.3-то ЗДвП](#). Следователно напълно законосъобразно и правилно същото му е било вменено и за същото е реализирана неговата административно наказателна отговорност.

За процесното нарушение, за които съдът прие НП за законосъобразно от материалноправна страна, е наложено съответното по вид и размер наказание, съгласно приложимата санкционна норма.

Иначе казано, обжалвания акт е обоснован в санкционната си част.

Досежно нарушението с правна квалификация по [чл. 183, ал.1, т.1](#), вр. [чл. 100, ал.1, т.2 ЗДвП](#), жалбоподателя е санкциониран с налагане на "глоба" - в размер 10 лв, което съответства на предвиденото в закона, според цитираната административнонаказателна разпоредба /[чл. 183, ал.1, т.1 ЗДвП](#)/. И тъй като същото е фиксирано по размер, то не подлежи на намаляне и съдът не разполага с правомощието да наложи такова под предвидения законов минимум.

Ето защо и НП в тази част, по пункт 3-ти от същото, следва да се потвърди.

4.Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 4-ти.

Съгласно сочената за нарушена в обжалваното НП разпоредба на [чл. 147, ал. 1 от ЗДвП](#) предвижда, че регистрираните моторни превозни средства и теглените от тях ремаркета и пътните превозни средства, с които се извършват превози с атракционна цел, с изключение на пътните превозни средства на поделенията на въоръжените сили, и пътните превозни средства с животинска тяга, подлежат на задължителен периодичен преглед за проверка на техническата им изправност. Условието и редът за извършване на прегледа на превозните средства, с изключение на самоходните машини, колесните трактори с максимална конструктивна скорост, ненадвишаваща 40 km/h, и ремаркетата, теглени от тях, се определят с наредба на министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията съгласувано с министъра на вътрешните работи. В зависимост от вида на автомобила и годината на производство са определени различна периодичност и начин на провеждане. Съгласно нарочната Наредба, ПС подлежат на ежегоден технически преглед. Като е установил липсата на извършен такъв поради липса на знак за извършен годишен технически преглед, административният орган е констатирал по същество нарушение на визираното в чл. 147, ал. 1 от ЗДвП задължение.

Задължение автомобилът да бъде представен на технически преглед има собственика или съответното длъжностно лице.

Процесното МПС е чужда собственост (а именно на Галя Малинова Прангова), а не на жалбоподателя, по което обстоятелство не се спори по делото.

В случая, жалбоподателят е санкциониран на основание специалната санкционна разпоредба на чл. 181, т. 1 от ЗДвП/която ангажира отговорността на собственика,но не е на неговият водач/,като съдът намира,че правилно е определена санкционната норма от страна на АНО.

В наказателното постановление са посочени установените факти, дата и място на извършване на нарушението, но самото нарушението не е описано в пълнота, тъй като декларативно се сочи, че автомобилът не е представен на годишен технически преглед, без да е посочено в какъв срок, съответното крайната дата, на която е следвало да бъде представен. Нормата на [чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН](#) изисква в текста на НП да се опишат в

пълнота обстоятелствата, на които се основава нарушението. След като на лицето се вменява, че управлява автомобил, непредставен в срок за технически преглед, от фактическа страна е било задължително да се посочи до кога е следвало конкретният автомобил да се представи за преглед. В случая е налице съществено процесуално нарушение допуснато в хода на административнонаказателното производство, което е ограничило правото на защита на наказаното лице, тъй като за жалбоподателя не е станало ясно срещу какви точно факти да се защитава. На практика той е в невъзможност в настоящото производство да обори тезата на наказващия орган, че автомобилът не е представен в срок за технически преглед, тъй като такъв срок изобщо не е посочен в мотивите на наказателното постановление.

При това положение не може да се приеме, че нарушението по [чл. 147, ал. 1 от ЗДвП](#) е установено по категоричен начин, а изводът на АНО, че за същото на основание чл. 181, т. 1 от ЗДвП следва да бъде ангажирана отговорността на жалбоподателя е несъответен на материалния закон, доколкото както се посочи по –горе санкционна разпоредба на чл. 181, т. 1 от ЗДвП- ангажира отговорността на собственика, но не е на неговият водач/така и Решение № 389 от 12.06.2019 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 293/2019 г./.

По тези причини НП по пункт **4ри** следва да бъде отменено в тази му част.

5.Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 5-ти ; 6-ти; 7-ми и 8 -ми.

Съгласно [чл. 139, ал.2 ЗДвП](#) Движещите се по пътя три- и четириколесни моторни превозни средства се оборудват и със:1. обезопасителен триъгълник;2. аптечка;3. пожарогасител; 4. светлоотразителна жилетка.

От страна на жалбоподателя не бе направен опит за доказване на твърденията, че обратно на закрепеното в АУАН и НП управлявания от него автомобил е бил оборудван с всички посочени вещи.

От показанията на св. Др. Н. Др.,Й. АТ. ДЖ.,АН. Г. АН. и Д. Г. Г. се установява, че тези вещи не са установени от полицейските служители в процесния автомобил по време на осъществяваната проверка,поради което следва да се приеме,че същият е осъществил състава на горепосочените за нарушени административно наказателни норми ,а именно чл.139,ал.2,т.1, т.2,т.3 и т.4 от ЗДвП.

Съгласно санкционната за тези 4 нарушения норма на [чл. 185 ЗДвП](#), действаща към датата на извършване на нарушението 19.05.2019г. ,както и към датата на издаване на обжалваното НП-29.05.2019г. и към постановяване на настоящият съдебен акт предвиденото административно наказание е с фиксиран размер от 20 лева.

И тъй като същото е фиксирано по размер,то не подлежи на намаляне и съдът не разполага с правомощието да наложи такова под предвидения законов минимум.

Ето защо и НП в тази част, по пункт **5-ти ; 6-ти; 7-ми и 8 -ми** от същото, следва да се потвърди.

9.Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 9-ти.

Жалбоподателят е санкциониран за нарушение на чл.133, ал.1 от ЗДвП, която разпоредба забранява превозването на по-голям брой пътници от определения в свидетелството за регистрация на моторното превозно средство, като на основание чл.181, т.7 от ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева за това, че превозва по-голям брой пътници от определения в талона за регистрация на МПС.

По отношение на това нарушение /по [чл. 133, ал.1](#) вр. [чл. 181, т.7 от ЗДвП](#)/ съдът констатира, че не са изпълнени изискванията на разпоредбите на [чл. 42, т.4](#) и [чл. 57, ал.1, т.5 от ЗАНН](#), съгласно които актът за установяване на административното нарушение и наказателното постановление следва да съдържат описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, както и обстоятелствата при които е извършено.

Видно от изложеното, нормата на чл.133, ал.1 от ЗДвП е бланкетна и изисква попълването ѝ с конкретно съдържание, като в случая тя е възпроизведена дословно, като нито в АУАН, нито в НП, са посочени както броя на пътниците, които може да се превозват в управляваното от лицето МПС, нито броя на действително превозваните. Броят на превозваните пътници е абсолютно необходимо обстоятелство, което подлежи на установяване в настоящото производство, за да може съда да прецени дали отговаря на нормативните изисквания в съответствие с управляваното МПС от жалбоподателя.

Липсата на посочените факти поставя в невъзможност съда да извърши проверка дали въззивника действително е извършил вмененото му административно нарушение, съответно правилно ли е била ангажирана неговата административнонаказателната отговорност, за това нарушение.

Също така е нарушено и правото на защита на санкционираното лице, тъй като то следва да се защитава срещу фактите изложените в АУАН и НП, а такива в случая липсват.

По тези причини съдът счита, че в тази му част НП е незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

10.Относно визираното в обжалваният акт нарушение по пункт 10-ти.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира, че направения в обжалваното постановление извод за извършено административно нарушение по чл.137А ,ал.1 от ЗДвП се доказва по делото.

В хода на съдебното производство не се установи различна фактическа обстановка от

описаната в акта, съставен на жалбоподателя, и издаденото въз основа на него наказателно постановление. Разпитани като свидетели в съдебно заседание свидетелите Др. Н. Др.,Й. АТ. ДЖ.,АН. Г. АН. и Д. Г. Г., както се посочи по-горе потвърдиха констатациите в акта и в наказателното постановление.

Безспорно се установи по делото/въз основа на кредитираните от съда както гласни ,така и писмени доказателства коментирани по горе в мотивите на съда/, че жалбоподателят като водач на моторно превозно средство от категориите В М и т.н. не е поставил предпазен колан по време на движение на управляваното от него МПС , като с тези си действия същият умишлено е нарушил разпоредбата на чл.137А,ал.1 от ЗДвП,която гласи : Водачите и пътниците в моторни превозни средства от категории М1, М2, М3 и N1, N2 и N3, когато са в движение, използват обезопасителните колани, с които моторните превозни средства са оборудвани.

Предвид доказаността на нарушението, основателно е ангажирана административно наказателната отговорност на водача на ППС съгласно нормата на чл.183 ал.4 т.7 от ЗДвП, който предвижда, че се наказва с глоба от 50 лв., водач на пътно превозно средство, който не изпълнява задължението за използване на предпазен колан или носене на каска.

Наложено наказание, за посоченото нарушение е законосъобразно по вид и размер, съгласно приложимата санкционна норма - чл.183 ал.4 т.7предл.1 от ЗДвП и т.к. същото е фиксирано по размер не подлежи на намаляване, съдът не разполага с правомощието да наложи такова под предвидения в закона размер-50 лв.

По изложените съображения, НП следва да се потвърди в тази му част.

За пълнота на съдебният акт следва да се посочи,че жалбоподателя не ангажира доказателства,че по време на движението на лекият автомобил е бил с поставен обезопасителен колан, който впоследствие е свалил,тъй като бил излезнал от автомобила.

Относно разноските в настоящото производство :

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, ДВ, брой 94 от 2019 година, в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

От изложеното следва, че в полза на жалбоподателя действително следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение,съобразно уважената част. Съгласно чл. 144 от АПК субсидиарно се прилагат правилата на ГПК. В случая е представен Договор за правна защита и съдействие, видно от които е жалбоподателят е представляван безплатно в

настоящото производство на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА и в тази връзка е отправено искане за присъждане на разноски от страна на адв.Ш..

Основанията, при които адвокатът може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие, са предвидени в [чл. 38, ал. 1 ЗАДв.](#): 1/ лица, които имат право на издръжка; 2/ материално затруднени лица; 3/ роднини, близки или на друг юрист. В посочената разпоредба не е уредено изискване клиентът да доказва наличието на някое от посочените основания при сключване на договора за правна помощ. Преценката дали да окаже безплатна правна помощ и дали лицето е материално затруднено или не, се извършва от самия адвокат и е въпрос на договорна свобода между адвоката и клиента. Предпоставките за присъждане на адвокатско възнаграждение на адвокат, оказал безплатна правна помощ, са посочени в разпоредбата на чл. 38, ал. 1 и ал. 2 ЗАДв.: адвокатът да е оказал безплатна правна помощ на някое от основанията по чл. 38, ал. 1, т. 1 – 3 ЗАДв.; в съответното производство насрещната страна да е осъдена за разноски, т. е. да е постановено позитивно решение за страната, представлявана от съответния адвокат /[чл. 38, ал. 2 ЗАДв.](#) във връзка с [чл. 78 ГПК](#)/. При осъществяване на посочените предпоставки и заявено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение съдът е длъжен да определи адвокатското възнаграждение на оказалия безплатната правна помощ адвокат в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по [чл. 36, ал. 2 ЗАДв.](#), като осъди другата страна да го заплати. При негативно решение за страната, представлявана от съответния адвокат, адвокатът няма право да получи адвокатско възнаграждение, поради което преценката дали да окаже безплатната правна помощ е негова.

С оглед изхода на делото и обстоятелството, че НП следва да бъде потвърдено в частта му по пункт 1,2,3,5,6,7,8 и 10 /наложена глоба в размер на 4240лева/и отменено в частта му по пункт 4 и 9/наложена глоба в размер на 100лева/, следва в полза на проц. представител на жалбоподателя **да се присъдят част от направените по делото разноски на основание [чл. 38, ал. 2](#) във вр. ал. 1, т.3, вр. [чл. 18, ал. 2](#) и [чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения](#), а именно в размер на 105,36 лв.**

Мотивиран от горното и на основание чл.63, ал.1 от ЗАНН, Съдът в настоящия си състав.

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА като правилно и законосъобразно **Наказателно постановление /НП/ №19-0351-000391 от 29.05.2019 година** на Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград , **в частта** с което на **Л. СТ. Г. с ЕГН ******* от гр.Свиленград, ул."Р.Даскалов"№28А за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на основание чл.174,ал.3,пр.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24месеца** ; за нарушение на чл.174,ал.3 от ЗДвП на основание чл.174,ал.3,пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **2000лева** и „**Лишаване от право да управлява МПС**” за срок от **24месеца** ;за нарушение на чл.100,ал.1,т.2 от ЗДвП на основание чл.183,ал.1,т.1,предл.3 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **10лева** ; за нарушение на чл.139,ал.2,т.1 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева** ; за нарушение на чл.139,ал.2,т.2 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева**; за нарушение на чл.139,ал.2,т.3 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева** ; за нарушение на чл.139,ал.2,т.4 от ЗДвП на основание чл.185 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **20лева** и за нарушение на чл.137А,ал.1 от ЗДвП на основание чл.183,ал.4,т.7,предл.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50лева** и на основание Наредба №Із-2539 на МВР се отнемат общо 30 точки .

ОТМЕНЯ като неправилно и незаконосъобразно **Наказателно постановление /НП/ №19-0351-000391 от 29.05.2019 година** на Началник група към ОД на МВР Хасково, РУ- Свиленград , **в частта** с което на **Л. СТ. Г. с ЕГН ******* от гр.Свиленград, ул."Р.Даскалов"№28А за нарушение на чл.147,ал.1от ЗДвП на основание чл.181,т.1 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50лева** и за нарушение на чл.133,ал.1от ЗДвП на основание чл.181,т.7 от ЗДвП е наложено административно наказание „ГЛОБА” в размер на **50лева**.

ОСЪЖДА „ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ” на МВР –гр.Хасково със седалище и адрес на управление гр.Хасково,бул. България №85 **ДА ЗАПЛАТИ** на адв.**С.Ш. от АК Хасково**, сумата в размер на **105,36 лв.** , представляваща адвокатско възнаграждение за представителство по **АНД №237/2021г.** по описа на РС Свиленград.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от съобщението на страните за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____